

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **F. Š.**, zastoupeného Ing. J. F., zmocněncem, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Českých Budějovicích**, se sídlem Lidická 124/11, České Budějovice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2019, č. j. ZKI CB-O-11/214/2019-4, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Bc. J. P., II) Bc. E. P.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 3. 2020, č. j. 50 A 47/2019 – 43,

t a k t o :

- I.** Žádost žalobce o prominutí zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti **se zamítá**.
- II.** Kasační stížnost **se odmítá**.
- III.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (stěžovatel) podal dne 12. 6. 2020 Nejvyššímu správnímu soudu neodůvodněnou (blanketní) kasační stížnost proti v záhlaví označenému rozsudku, kterým krajský soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného ve věci nesouhlasu stěžovatele s neprovedením opravy v údajích katastru nemovitostí.

[2] Stěžovatel spolu s kasační stížností požádal o prominutí zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti podle zákona č. 191/2020 Sb., o některých opatřeních ke zmírnění dopadů epidemie koronaviru SARS CoV-2 na osoby účastnící se soudního řízení, poškozené, oběti trestných činů a právnické osoby a o změně insolvenčního zákona a občanského soudního řádu. Uvedl, že důvodem zmeškání lhůty byla karanténa zmocněnce stěžovatele v době, kdy bylo třeba kasační stížnost vyhotovit advokátem. Podle doporučení ministerstva zdravotnictví se zmocněnec jako osoba ohrožená (74 let) zdržoval doma i po uplynutí karantény. K hledání advokáta a vysvětlení problému pro sepsání kasační stížnosti se neodvažoval činit kroky, kterými by stihl kasační stížnost podat; po uplynutí se již smířil s tím, že kasační stížnost podat nestihne. Poté, co se dozvěděl o zákonu č. 191/2000 Sb., se obrátil na Ministerstvo spravedlnosti a dle doporučení pak bezodkladně podal žádost o prominutí lhůty a podal kasační stížnost zatím bez advokáta.

[3] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil tuto procesní žádost stěžovatele.

[4] Podle § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, přičemž za běžných okolností nelze zmeškání této lhůty prominout. S ohledem na nouzový stav vyhlášený v souvislosti s epidemií nemoci SARS CoV-2 na území České republiky a na řadu mimořádných opatření učiněných v této souvislosti byl přijat stěžovatelem uváděný zákon č. 191/2020 Sb. Podle § 3 tohoto zákona platí, že *(1) zmeškala-li osoba v řízení před soudem jednajícím a rozhodujícím ve správním soudnictví lhůtu k provedení úkonu z vážného omluvitelného důvodu spočívajícího v mimořádném opatření při epidemii, které této osobě znemožňovalo nebo podstatně ztěžovalo úkon učinit, promine soud zmeškání této lhůty podle § 40 odst. 5 soudního řádu správního i v případech, ve kterých to zákon jinak vylučuje. O prominutí zmeškání lhůty rozhoduje soud, který je příslušný k projednání zmeškaného úkonu a rozhoduje o něm. (2) Žádost o prominutí zmeškání lhůty v řízení před soudem jednajícím a rozhodujícím ve správním soudnictví z důvodu podle odstavce 1 je třeba podat do dvou týdnů od ukončení nebo zrušení mimořádného opatření při epidemii, z něhož plynulo omezení znemožňující nebo podstatně ztěžující učinění úkonu, a je třeba s ní spojit i zmeškaný úkon. Lhůta pro podání žádosti však neskončí dříve než dva týdny po ukončení nebo zrušení nouzového stavu. (zvýrazněno soudem).*

[5] Nejprve se soud zabýval otázkou včasnosti žádosti o prominutí zmeškání lhůty. Stěžovatel nespécifikoval, které z opatření uvedených v § 1 odst. 2 zákona č. 191/2020 Sb. pro něj představovalo právě takové omezení, jež mu znemožnilo podat kasační stížnost včas. Odkázal na doporučení ministerstva zdravotnictví zdržovat se doma s ohledem na věk (74 let) jeho zmocněnce. Pokud jde o mimořádná opatření týkající se omezení svobody pohybu osob, lze uvést, že vláda nejprve usnesením ze dne 15. 3. 2020, č. 85/2020 Sb., o přijetí krizového opatření, zakázala s blíže specifikovanými výjimkami volný pohyb osob na území celé České republiky. Tento zákaz pak posléze s různými modifikacemi trval až do 24. 4. 2020, k tomuto dni byla zrušena mimořádná opatření ze dne 15. 4. 2020, č. j. MZDR 16195/2020-1/MIN/KAN, a ze dne 17. 4. 2020, č. j. MZDR 16484/2020-1/MIN/KAN, kterými byl s určitými výjimkami zakázán volný pohyb osob po celém území České republiky. Dále je pak ve vztahu k zachování lhůty pro podání žádosti podle § 3 odst. 2 zákona č. 191/2020 Sb. podstatné, že usnesením vlády České republiky č. 69/2020 Sb. byl vyhlášen pro území České republiky nouzový stav z důvodu ohrožení zdraví v souvislosti s prokázáním výskytu koronaviru (označovaný jako SARS CoV-2) ode dne 12. 3. 2020 od 14:00 hod. na dobu 30 dnů v souladu s čl. 5 a 6 ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Usnesením č. 156/2020 Sb. vláda prodloužila nouzový stav do dne 30. 4. 2020 a usnesením č. 219/2020 Sb. do dne 17. 5. 2020. V tento den tak došlo k ukončení nouzového stavu. Lhůta pro podání žádosti o prominutí zmeškání lhůty tak nemohla uplynout dříve než 1. 6. 2020, tj. dva týdny po ukončení nouzového stavu.

[6] Stěžovatel však podal svou žádost až dne 12. 6. 2020, a tedy zjevně opožděně. Nadto soud uvádí, že žádost stěžovatele ani nepovažuje za důvodnou. Omezení volného pohybu osob totiž stěžovateli, resp. jeho zmocněnci, neznemožnila podat v zákonné lhůtě (o níž byl v napadeném rozsudku řádně poučen) kasační stížnost například s tím, že zastoupení advokátem bude doloženo po ukončení doporučení zdržovat se doma. Vzhledem k tomu, že nebyly splněny zákonné podmínky pro prominutí zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti (viz § 3 odst. 1 a 2 zákona č. 191/2020 Sb.), soud žádost stěžovatele zamítl.

[7] Jak již soud uvedl, podle § 106 odst. 2 s. ř. s., musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí. Ze spisu krajského soudu kasační soud zjistil, že napadený rozsudek byl doručen zmocněnci stěžovatele poštovní zásilkou do vlastních rukou dne 16. 3. 2020. Tento den určil počátek běhu dvoutýdenní lhůty, která uplynula dne 30. 3. 2020.

Pokud stěžovatel zaslal kasační stížnost, resp. ji podal k poštovní přepravě, až dne 12. 6. 2020, stalo se tak po zákonem stanovené lhůtě. Nejvyšší správní soud ji proto dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. jako opožděnou odmítl.

[8] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[9] Výrok o náhradě nákladů řízení v případě osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože soud v dané věci osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil, rozhodl tak, že tato osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu